

for at være for rigeligt og kunde meget ønske Bestemmelsen skærpet noget, saaledes at man i nogen Grad hindrede Bankerne i at ligge med for mange Aktier; det er det, der driver dem ind paa Spekulation.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Bankernes Sikkerhed og Likviditet. Det er to overordentlig vigtige Spørgsmaal, men det ene af dem, nemlig Likviditetsspørgsmaalet, har den højtærede Handelsminister ment at burde udskyde. Det tror jeg nu ikke gaar an; jeg tror, vi maa tage dette Spørgsmaal op til en virkelig Behandling.

Med Hensyn til Sikkerhedsbestemmelsen i § 7, der gaar ud paa, at en Banks Egenkapital skal udgøre 10 pCt. af dens Forpligtelser, vil jeg sige, at dette muligvis er passende — der er jo ikke sket nogen stor Forandring i Forhold til den sidste Lov —, men jeg vil i hvert Fald gerne sige, at den Adgang til at fravige Bestemmelsen, der er givet Handelsministeren, og som skal gælde indtil 1930, anser jeg for urimelig. Hvis man finder det Sikkerhedskrav rimeligt, som er opstillet her, synes jeg ikke, vi kan vente en 6—7 Aar med at faa det gennemført, saa maa det kunne gennemføres noget hurtigere.

Med Hensyn til Likviditeten findes der Bestemmelser i § 11. Der er, saa vidt jeg kan se, i denne Paragraf gjort et Forsøg paa at sondre mellem en virkelig Kassebeholdning og en Slags Kassereseerve, men der er ikke kommet noget egentlig ud af det, idet den højtærede Minister ikke har voyet at tage Skridtet fuldt ud og derfor ikke har faaet en god Paragraf ud af det. Det første Stykke i § 11 forekommer mig overordentlig svagt. Der staar: „I enhver Bank, som ikke er oprettet i Henhold til særlig Lov, paahviler det Ledelsen at paase, at der stedse findes en efter Bankens Forhold forsvarlig Kassebeholdning.“ Ja, det lyder jo kønt, men hvis Ledelsen ikke gør det, er der jo ingen, der i saa Henseende kan skride ind. Jeg kan derfor ikke se, at denne Bestemmelse i Virkeligheden giver os nogen Garanti for, at der er en forsvarlig Kassebeholdning. For øvrigt kunde jeg ønske en nærmere Præcision af, hvem der er Ledelsen. Er det Direktionen eller Bestyrelsen eller Repræsentantskabet? „Ledelsen“ forekommer mig at være et for ubestemt Udtryk i saa vigtig en Bestemmelse som den her omhandlede. Men selv om vi forudsætter, at det er Direktionen, hvad det formentlig er, har vi jo kun Direktionens gode Villie at stole paa i denne Henseende, og det er ikke altid nok.

Efter min Mening maa vi fastslaa en Regel om, at der skal være en virkelig Kassebeholdning i Banken, en virkelig likvid Kassebeholdning, som staar rede overfor de Krav, der kan stilles til Banken. Det er muligt, man kan gøre denne Kassebeholdning mindre, naar man samtidig har en Kassereseerve, som er noget mindre likvid; men de Bestemmelser, der her findes om, at der skal være en vis Værdi i en Banks Beholdning af sikre og let sælgelige, ubelaante Kreditmidler og Værdipapirer, er, som det klart fremgaar af tidligere Forhandlinger om Banklove, overordentlig ubestemte og vage og giver ingen Garanti for, at der virkelig er Mulighed for at komme i Besiddelse af likvide Midler i en Bank. Jeg tror, vi paa dette Omraade maa ind paa Bestemmelser, der fastsætter nøjagtige Krav om en vis Likviditet. Det er jo saaledes, at Bankerne i højere og højere Grad faar den Opgave at være Kassebeholdning for os alle sammen. Bankernes Bestræbelser gaar ud paa at trække alle ledige Midler til sig, og jeg tror, de har Held i deres Bestræbelser i den Retning, idet vi alle ligger inde med mindre kontante Kassebeholdninger, end man gjorde i tidligere Tid. Men naar det er saaledes, at Bankerne bliver Kassebeholdning for alle i højere og højere Grad, saa bliver Kravet om, at de skal have en likvid Kassebeholdning, stærkere og stærkere. Det er muligt, at der ved saadanne Bestemmelser om en vis Kassebeholdning maa gøres Forskel paa større og mindre Banker, det er rimeligt, at de mindre Banker ikke behøver at have saa stor en Kassebeholdning, for saa vidt de har Forbindelse med større Banker, som det er nødvendigt at kræve af disse større Banker, der netop ved saadanne Forbindelser bliver en Slags Bankers Banker. Men disse Ting kan vi formentlig tale om i Udvalget; jeg vil blot præcisere her, at jeg ikke mener, vi kan vedtage en tilfredsstillende Banklov, med mindre den indeholder virkelige Bestemmelser om Likviditet. Naar dette Spørgsmaal behandles, siger man altid: Ja, men det koster noget for Bankerne; d. v. s. de skal have Pengene liggende ledige. Ja, det er rigtigt, men det er dog vel ikke den vigtigste Opgave for Banklovgivningen at sørge for, at Bankerne kan faa Forrentning for hver eneste Øre, der kommer ind til dem. Vi ved dog alle og har navnlig i den senere Tid set, at Spændvidden mellem Indlaansrenten og Udlaansrenten er stor. Det kan utvivlsomt blive nødvendigt, at en Del af de indlaante